

evoluția **ș**: *un* pe teren sărbesc, pe mine mă interesează mai mult ținutul din care va fi pătruns această particularitate în limbile rom., alb. și greacă. Acest ținut nu poate fi decât o regiune vest-balcanică ocupată de Sârbi sau cel mult de o populație intermedieră între Sârbi și Bulgari, în care evoluția lui **ș** apucase direcția reflexului din limba sărbă, nu din limba bulgară.

Acum în urmă, Gr. Nandriș, într'o dare de seamă asupra lucrării *Individualitatea limbii române și elementele slave vechi* de I. Bărbulescu (*Rev. Ist. Rom.* II, 402) admite aceeași părere susținută de mine în *Aromânia*, p. 178, nota.

TH. CAPIDAN

BÚA (BÓA; ABÚA, ABÓA și ABUÁ, ABOÁ)

În interjecția *búa* (*bóa*; *abúa*, *abóá* și *abuá*, *aboá*) « nani », cu care se îndeamnă copiii mici să doarmă și care se întrebuintează ca refren în cântecele de leagăn (cf. *Dicț. Acad.*, I, 660), după toată probabilitatea, putem avea radicalul albanezului *buj*, *buj* « übernachte, schlafe, wohne, miete », pentru care G. Meyer, *EWA*, 51, trimit la vgs., anglo-s. *búan*, v.-nord. *búa*, gms. *búwen* « wohnen, bewohnen, bebauen, pflanzen », got. *bauan* « wohnen, bewohnen »; cf. și Marie Amelie Freiin von Godin, *Worterbuch der albanischen und deutschen Sprache*, Band I, Leipzig, 1930, p. 355: *me bújté* « übernachte ».

CICIC

Cicic « un fel de pește mic » (*Dicț. Acad.*, T. II, P. I, 402, după Bugnariu, din regiunea Năsăudului) și *chicéte* (id., ib., după Vaida) cred că sunt identice cu *chitic* < *pitic* (cf. și *pătâc*, idem), nu « derivate din ung. *kicsi(ny)*, *kicsid* « mic », cum afirmă cu îndoială *Dicț. Acad.*, l. c.

CIDIU

Cidiu, -*ie* « om de nimic, prostânac, motolog » (*Dicț. Acad.*, T. I, P. II, 403) pare a fi identic cu. **ciudiú* « ciudat » < *ciudă*:

9*

CIOPLAŞ

Din cele 3 sensuri date pentru *cioplAŞ* de *Dicţ. Acad.*, T. I., P. II; 459, numai sensul 3º « stropi mari [de ploaie], unde și unde, rari » (*Şez. II*, 187/9) cred că poate fi derivat din ung. *csaplás (din *csaplaní pentru *csapni* « a izbi »); cf. *csap az eső* « plouă », propriu « izbeşte » [ploaia], *csapadék* « umezeală », « ploaie ».

Celelalte două: 1. « înfieratul arborilor printr'o tăietură în trunchiul lor », p. ext. « tăietura care se face într'un copac cu scopul de a face un semn în el », « cioplitură (cu toporul) într'un copac ca să nu rătăcești drumul prin pădure »; p. ext. « copacul în care s'a făcut o tăietură cu toporul spre a marca hotarul dintre două păduri », și 2. sg. colectiv « lemnale cioplite în pădure », sunt, evident, deriveate ale lui *ciopli* cu sufixul *-aş* < ung. *-ás*, destul de obișnuit în Ardeal, care derivă abstrakte, deci sinonime cu *cioplitură*. Trebuiau trecute aşa dar alături de *cioplAŞ* s. m. « cel care cioplaşte, cioplitor »; † « sculptor, pictor », derivat din același verb cu sufixul *-aş* care derivă « *nomina agentis* ».

CIORÂNG

Una dintre cele mai vechi familii din jud. Cluj este *Ciorunc*, *Ciorung* sau *Cioronc*, *Ciorong*, pe care o găsim, având atributul de Papfalvi și posesiuni în Papfalva, Kórágy, Szucsák, Botháza și Magyar- și Oláh-Frátă, în următoarele forme: *Chorung* a. 1389; *Chorunk* (sic) a. 1399; *Choronk* a. 1414; *Choronk* a. 1427, 1428, 1429, 1433, 1434, 1447, 1467, 1547; *Chorunk* a. 1433, 1443; *Chorong* a. 1440, 1465, 1448, 1498, 1508; *Chornok* (sic) a. 1440; *Chorwnk* a. 1447; *Chorongh* a. 1493 (Csánki, o. c., I, 458—459; cf. și *Cod. dipl. s. Rom. imp. com. fam. Teleki de Szék* din a. 1389, I, 222; a. 1414, I, 402; a. 1419, I, 437, 438, 439, 441; a. 1427, I, 496).

După n. pers. s'a numit *Csorong*, pășune în comunele Bethfalva și Nagy-Galanfalva din jud. Odorhei (Pesty Fr., *Magyarorsz. helyn.*, I, 70).

Numele *Csorunk*, *Csorung*, *Csoronk*, *Csorong* nu poate fi despărțit de rom. *ciorung*, *ciorâng* « mânațor », « strungaș », care se aude tocmai în jud. Cluj (cf. G. Giuglea, *Dacoromania*, II, 330, 335) și,

în forma *csoringár* « bojtár », « tyro opilionis », « Schafer-, Hirtenjunge » a pătruns și în ungurește (a. 1842, Sălagiu, cf. Szinnyei, *Mtsz*, I, 347, și Gombocz—Melich, *MEtSz*, 1158).

Mă mărginesc să atrag atenția filologilor asupra vechimii acestui termen pastoral, pentru care nu știu să se fi dat altă explicare decât țig. *čorango* « Diebs- » (Miklosich, *Zig.*, V, 16), cu care este perfect identic ca formă și la care trimite Tiktin, *DRG*, 359 pentru *ciorânglav* « Spitzbube » și Gombocz—Melich, *MEtSz*, 1158 pentru ung. *csoringár*.

CIRCĂLI

Circăli, vb. IV-a, dat de *Dicț. Acad.*, T. I, P. II, 474, ca unugrism din Banat cu sensul de a « cerceta urmele mistreților pentru a le afla locul, ca să se poată vâna » (Bata, Banat, com. Ittu), nu cred că derivă din ung. *czirkálni* « a cutreera, a umbla încocace și încolo », apropiat de *cerca*, cum propune C. Lacea, *ibid*, ci din ung. *cserkel-*, *cserkél-* « lauern, nachstellén, herumspahen, spüren », care, împreună cu *cserkész-* « herumirren und etwas suchen », « birschen, pirschen », 2. « a ajuta la pescuit », 3. « a peti », de-aici substantivul *cserkész* 1. « Waldhüter », 2. « Fischerjunge », 3. « Cercetător », ar putea deriva din rom. *cerca* (cf. și it. *cercare*) < lat. *c i r c a r e*, de care se apropie atât ca formă, cât și ca sens (vezi sensurile lui *cerca* în *Dicț. Acad.*, T. I, P. II, 287—291).

După toată probabilitatea din românește derivă adeca și *cserka*, *csérka* « kraus » (com. Vas; cf. ung. *gondorhaju*), și anume din *cerc* « Kreis, Reif » (cf. și it. *cenco*, sp. *cenco*, etc., alb. *k'erk*, *k'ark* < lat. *c i r c u s*, -u m), lucru la care nu se poate gândi Gombocz—Melich, *MEtSz*, 985, neștiind că au existat odinioară Români dincolo de Dunăre.

CIRMOIU

Cirmoiu « nume de buruiană » care crește în grâu (*Dicț. Acad.*, T. I, P. II, 480) este identic cu *ciormoiag*, *cîrmuiag*, *ciormăiag*, *ciurmoiac*, idem (*Dicț. Acad.*, T. I, P. II, 464) și derivă din ung. *csormoly*, *csormolya* (cf. *Dicț. Acad.*, T. I, P. II, 464; Cihac, *Dicț.*, II, 491; Tiktin, *DRG*, 359 și Gombocz—Melich, *MEtSz*, 990—991).

IZÂNĂ (IZÂNI, IZÂNIT)

Oltenescul *izâna*: 1. « boală; nevoie, pacoste », și 2. « murdărie de praf, de nădușală, etc. (pe rufe, etc.); de-aci olt. și băn. *izâni* « a se pipernici, a se chirci, a se prizări », și *izânit*, adj., participiul lui *izâni* « pipernicit, chircit, nedesvoltat bine », pe care le dă I. A. Candrea—Gh. Adamescu, *Dicționarul encyclopedic ilustrat* « Cartea Românească », p. 630, fără etimologie, derivă, evident, din srb. *jězina* « magrezza che proviene dal mal interno », « macies » (<*jeza* « morbus »; « horror »), atestat în *Rječnik*-ul Academiei iugoslave, IV, 642; cf. și *jězinav* « magro per il mal interno »; « macer » și *jěziv* 1. « bolestan, slab », « malaticcio », « valetudinarius », 2. « magro per il mal interno », « macer »; 3. « gefährlich », « periculosus », ibid.

Pentru *ie-* > *i-* cf. slav. *jarica* > *ierită* « specie de grâu de primăvară » (*Dicț. Acad.*, II^{II}, 454), *jaruh* « vernus », « Jahrling » > *ierușcă*, *ieruncă* > *iruncă* (cf. N. Drăganu, *Dacoromania*, VI, 284; vezi și *Dicț. Acad.*, II^{II}, 457).

Pentru sensul 2, care este născut prin extensiune, cf. expresiile din ținutul Năsăudului: *sânt băgate în boală, nu poți scoate boala din ele* [cămeși, izmene, etc.].

ÎNFĂRMA

Dicț. Acad., T. II, P. I, 653, dă pe *înfârma* cu două înțelesuri: 1. « a îmbrăca, a împodobi », și 2. « a pune mâna pe ceva, a prinde », « anpacken », și adaogă: » Etimologia necunoscută. (După Th. Capidan, *Dacoromania*, III, 758, din *i n + f i r m o, -a r e* « a întări » cu desvoltarea semantică: « a ținea strâns », « a apuca » și « a acoperi »).

Cel dintâi înțeles al lui *înfârma* însă este fără îndoială identic cu cel de-al doilea al lui *înforma*, *înfurma* (*înformui*, *înformălui*) « a găti », « a chiti » (*Dicț. Acad.*, T. II, P. I, 668).

Pentru formă cf. *mărmânt* alături de *mormânt*. Sing. ind. prez. *înfarm* se explică după analogia lui *înfaș*—*înfâș*, *înfat*—*înfâț*, etc., din forma cu *ă*.

Exemplele, care ne stau la dispoziție pentru înțelesul 2 (*Mai pe urmă de aceasta îi păru cu greu covaciului, înfârmă o rudă de fier, și începu cânelui cenușos aşa predicații a-i face*, Tichindeal, F. 331;

« anpacken », Weigand, *III. Jahresbericht*, 330; *L-a înfărmat de păr* = « l-a apucat, l-a prins de păr », com. A. Coca, Oravița), sănt prea puține și nu destul de limpezi (de ex. *înfărmă o rudă de fier* [covaciul] poate fi înțeles și « prinse », dar și « făcu », sens pe care-l are *înforma*, cf. *Dicț. Acad.*, T. II, P. I, 668), ca să putem spune dacă nu este vorba de un înțeles ulterior și figurat (glumet), ca de ex. al lui *aranja* în: *A zis că o să-l aranjeze el bine!* (*Dicț. Acad.*, I, 220); ori ca al lui *pieptena* în: *Femeia alintată, De bărbat nepieptănată, Ii ca moara neferecată* (la Tiktin, *DRG*, 1159 s. v. *pieptene*).

De aceea pentru acest înțeles este mai bine să rămânem deocamdată la explicarea dată de Capidan, *l. c.*

ÎNJÂRDA

Pentru verbul *a înjârda* « a atâța, a jidări » (Transilv., Viciu, *Gl.*) *Dicț. Acad.*, T. II, P. I, p. 710, dă următoarea explicare: « Sensul originar pare a fi fost « a bate [cânele] cu joarda s. jărdia » și deci se poate să avem a face cu un cuvânt înrudit cu paleosl. *zrūdī* « prăjină ».

Cred că mai curând este vorba de o metateză și de un schimb de conjugare întâmplăte în verbul *îndârji* < *dârz* (vezi pentru aceasta Tiktin, *DRG*, 800—801) sub influența lui *întărâta* și *joardă*. Aceasta cu atât mai mult că, după cum arată tot *Dicț. Acad.*, *l. c.*, același verb mai apare în Bucovina și în forma coruptă *înjârji*, *înjarji* « a prinde s. da curaj, a (se) încuraja » (com. A. Tomiac, probabil « cu asimilarea *d—j* > *j—j* (poate prin apropiere de *jidări*, *înjârda*) ».

ÎNJÂRDĂLUI (A SE ~)

Injărdălui (*a se ~*) « a se îndrepta din o boală », « a se întrema » (*Şez.*, IX, 156; *Dicț. Acad.*, T. II, P. I, 710) se pare că derivă din ung. *serdul-* « a crește mare », « a se desvolta », apropiat ca formă de *jordă*, *joardă*, *jordie*, *jerdie* « lange, dunne Rute: Gerte », « nuia lungă și subțire », pentru care cf. pol. *žerdż*, ceh. *žerd'*, etc., < v.-bg. *žrūdī* (Miklosich, *EWS*, 410, și Tiktin, *DRG*, 874).

LACEA

Numele satului slovac *Vladiča*, ung. *Vladicsa*, din com. Sáros (Lipszky, *Rep.*, I, 741), care are și forma *Vlacsa* (*A m. korona helyiségeinek névtára*, 1888, p. 728), iar în documentele mai vechi *Lacsa* : *Lacha* a. 1427, *Lachya* a. 1458 (Csánki, *Magyarország földrajza a Hunyadiak korában*, I, 301) ne lămurește definitiv asupra radicalului numelui vechii familii brașovene *Lacea*. E vorba de *Vladiča* sau *Vladča*, diminutivul lui *Vlad* (cf. și srb. *Vlajč*, *Vladič*, rus. *Volodša* la Miklosich, *Die Bildung der Personen- und Ortsnamen*, Heidelberg, 1927, 41 [255], Nr. 40, care și-a pierdut pe *v* inițial întocmai ca și *Lad*, *Lada*, *Lado*, *Ladu*, *Ladul*, *Ladislau* sau *Ladislav*, ung. *Lád*, *László* (cf. I. cav. de Pușcariu, *Date istorice priv. la fam. nob. rom.*, II, Sibiu, 1895, p. 204–206; în special relev pe *Lado* sau *Ladul Valahul*, ung. *Ullád*, *Ullászló*), ca *Layk* alias *Vlajko* (Hasdeu, *Negru Vodă*, București, 1898, p. CCXVIII—CCXIX) și *Lador*, n. fam. rom., < slav. *Vlador*, ca ung. *Ladomér* = *Ladomir* < slav. *Vladimir*, *Laborcz(a)* < slav. *Vladiborec*, *Laborfalva* (rom. *Laborfalău*) < slav. *Vladibor*, etc., pentru a da *Ladča* sau *Lajča* > *Lača*¹⁾.

Din n. pers. *Lacea* derivă n. top. *Lăceni* și *Măgura Lăceanca* din Teleorman, *Lăceni* din Argeș, *Lăceni* și *Lăceni* și *Lăceni-lui-Caramzule* din Mehedinți (D. Frunzescu, *Dicț. top. și statistic al României*, București, 1872, p. 260).

LANT

Substantivul *lanț* cu sensul «jugăr de pământ» din regiunile bănățene, ca și ung. *láncz*, cu același sens, din Torontal (Szinnyei, *MTsz*, I, 1286), n'are a face nimic cu *lanț* «Kette» și «Längenmass von 10 Klaftern bzw. 20 Metern», care poate deriva atât din ung. *láncz*, cât și, împreună cu acesta, dintr'un slav. *lanьcъ (vezi Tiktin, *DRG.* 888; I. Melich, *Szláv jövevény szavaink*, Budapest, 1903,

¹⁾ Tot așa și *Lácza* (*Laccha* a. 1364, Csánki, o. c., I, 355) și *Láczfalva* (*Laacz-falva* a. 1332–37, *id*, ib.) din com Zemplén derivă mai curând din slav. *Vladica*, *Vladic* (cf. Miklosich, o. c., 41 [255], Nr. 40) decât din rom. *laț* «Schlinge» < *laceus* = *laqueus*, cum s'ar părea la cea dintâi vedere.

p. 134—135; C. Tagliavini, *Il «Lexicon Marsiglianum»*, Bucureşti, 1930, p. 128; cf. n.—slov. *lanec*, bg. *lanъc*, srb. *lanac*, precum și rom. *lăntug*, pentru care se pot cita ceh *lancuh* și pol. *łańcuł* > *łańcug*, etc. > rut. *lancuh*, *łancug*, rus. *lancuḥъ*, ci derivă dintr'un s.-cr. dial. *lánac*, gen. *lánca* [*zemle*] «Joch (Landes)» (cf. și pol. *łaniec*, alături de *lan*), pe care Berneker, *SEW*, I, 689 îl derivă din *lanъ* (cf. și rom. *lan* «Ackerfeld»).

MEREDEU

Pentru *meredeu* «un fel de plasă în formă de sac pentru prins pește», «mincioc», «ciorpac», «târboc» (Antipa, *Pesc.*, 172, cf. și 375; Damé, *Term.*, 124; Pamfile, *Industria casnică*, 35, 68; *Şezătoarea*, VII, 189; etc.), Tiktin, *DRG*, 967 și I. A. Candrea — Gh. Adamescu, *Dicționar enciclopedic ilustrat «Cartea Românească»*, 764, propun ca etymon ung. *meritő* (*háló*) «plasă de cufundat» (cel din urmă trimite și la srb. *meredov* «undită»), iar A. Scriban, *Arhiva*, XXX—1923, Nr. 3 și 4, p. 282, se gândește la un compus *merő-edény* «vas de scos din altul mai mare». Într'adevăr avem a face cu ung. *mereggyű*, *mereggyő* «Wurfgarn, Wurfnetz, der Ketscher, eine Art Fischernetz», atestat încă din sec. XV (Szamota — Zolnai, *MOKlSz*, 647; *mereggyű*, *merede*, *meredő*, *merettyű* = *meritő háló*, Szinnyei, *MTsz*, I, 1438).

A ȚIPA

Verbul *a țipa* este cunoscut cu două înțelesuri: 1. «a striga», «schreien», «kreischen» (cf. *a țipuri*, *a țipoti*, *a țivli*), 2. «a arunca», «a lepăda», «werfen», «abwerfen».

De obiceiu sensul al doilea a fost explicat din cel dintâi socotit de origine onomatopeică. Cihac, *Dict.*, II, 434—435, se gândește la radicalul v.-bg. *pti*, *pijə* «clamare» (mai trimite și la n.-sl. *cip* «battement du pouls», pe care-l socoate onomatopeic), iar G. Pascu, *Etimologii românești*, Seria I, Iași, 1910, pp. 40—41, derivă pe *țipa* cu sensul «crier, pousser des cris» din lat. *tinnio* = *tinnio* «rendre un clair, tinter, retentir, crier», a cărui evoluție fonologică până la forma *țip* rămâne neexplicată.

Nici una din aceste etimologii însă nu este satisfăcătoare.

Cred că se poate da o explicare mult mai bună socotind verbul *a tipă* ca un derivat al substantivului *tipă* « Membran », « Häutchen », « peliță din bășica boului întrebuintată de țărani ca geam », 2. « fluer(ă) din coajă de salcie », cuvânt de origine obscură, care se găsește în cele mai multe din limbile balcanice (cf. alb. *tsípe*, *dzípē* « Haut », « feine Haut der Eier, stehender Flussigkeiten, der Zwiebeln ; Bast », n.-gr. *τοίπα* « Haut der Milch, Häutchen des Eis », bg. *cipa* « Haut », la care se mai pot adăuga alb. *tsípure* « Weintrebernen [die leere Haut der Weintrauben] » = n.-gr. *τοίπονχον*, la G. Meyer, *EWA*, 441; Marie Amelie Freiin von Godin, *Worterbuch der albanesischen und deutschen Sprachen*, Band I, Leipzig, 1930, p. 189 s. v. *Haut*; Cihac, *Dict.*, II, 709, A. Philippide, *Originea Românilor*, II, 738 – 739).

Sensul original al lui *tipă*, evident, trebuie să fi fost cel de « Haut », din care s'a putut desvolta în mod normal cel de « flueră din coajă de salcie ».

Din *tipă* cu sensul « fluer(ă) din coajă de salcie » s'a derivat verbul *a tipă* « a striga », « a țivli », iar din cel de « Haut » sensul de « a arunca » și « a lepăda » (cf. germ. *häuten*, *sich häuten* și alb. *me ja héke cípen* [dérit, kokoshit, etc.] « háuten », *me ndrrúe cípen* « sich háuten », la Godin, *I. c.*). Evoluția sensului din urmă s'a putut întâmpla la fel cu al lui *lepăda* (*lápăda*; arom. *alipida* « a arunca [pielea, coaja] », *a se alipida* « a se arunca, a se repezi », cf. P. Papahagi, *Basme arom.*, 132/15, 206/37), care, cum am arătat în *Daco-romania*, VI, 293—297, trebuie derivat din *l e p i d a r e, iar acesta din *l e p i s*, *-i d i s*, acuz. *-i d a*, cu forma secundară *l e p i d a*, *-ae* « die Schuppe », lat. « *squama* » (cf. gr. *λέπω* « écaler, écosser, peler », *λεπίς*, *-ίδος* « coque, coquille, écaille », *λεπίζω*, *λεπιδούσθαι* « s'écailler », *λεπιδόω*, *λεπιδῶ* « couvrir d'écaille, rendre écailloux », *ἀπολεπιδόω* « écailler », etc.).

La început și *a lepăda* a însemnat « a năpârli », deci « a arunca, a lepăda părul, pielea, solzii, etc. », ceva ce-i apartinea ființei care făcea lepădarea. Din acest sens s'a desvoltat cel de « avorta »; apoi de « a dezbrăca » (hâina: sumanul, paltonul, cojocul, opincile, cămașa, izmenele, cioareci, rasa, cușma sau căciula, etc.); « a părăsi », « a se despărți de » ființele legate sufletește de cineva

(părinți, copii, soție, prieteni, credincioși, etc.), figurat « a părăsi », « a se despărți de » credință, lege, călugărie, funcțiune, etc.; « a arunca » din « a lepăda ancora » sau « veatrile »; « a arunca » din « a lepăda apa din vas »; « a voma »; în sfârșit « a arunca », « a lăsa », « a pune », « a așeza », « a da » în general¹⁾.

VERTEP ȘI VERTEPAŞ

În cartea *303 colinde cu text și melodie culese și notate de Sabin V. Drăgoi*, Craiova, p. VII, se poate citi următorul pasaj: « Când dubașii plecară, miezul nopții era trecut. Deci era dimineața Crăciunului... Această seară mai avea să-mi facă o bucurie. *Vertepașii*... Știam și eu pe de rost toate cântările și textele, văzusem *Vertepul* împodobit nou (moșu meu Nicolae îl făcuse cu vreo 40 ani în urmă), văzusem cum se dansează păpușile. Dar nimic nu era nou pentru mine și cu toate asta în dimineață aceea de Crăciun mi se părea ceva măreț, încântător ca o poveste. Și copiii și vertepul și cântările aveau în acea dimineață un farmec nou pe care nu mi-l pot explica ».

Vertepul este, evident, din srb. *vertep* « Krippe », « Geburt Christi » (vezi Miklosich, *EWS*, 385; cf. din același radical v.-bg. *vrътъръ* este și *vârtop*, *hârtop*, *hârtoapă* « vizunie », « groapă », etc.), iar *vertepaș*, derivatul acestuia.

N DRĂGANU

¹⁾ Etimologia 1 a p i d a r e, pusă în circulație încă de *Lex. Bud.*, la care se mai gândește și acum Th. Capidan, *Aromâni, Dialectul aromân*, București, 1932, p. 220, nu se poate admite, pentru că: a) vocala -e- > -d- aton (-ea- > -a-tonic) în radical, nu numai în arom., ci și în d.-rom. (în textele cele mai vechi prezentindu-se numai -e- și -ea-), b) sensul verbului latin nu este « *Steine werfen* », « *werfen* », ci « *mit Steinen bewerfen* », « *steinigen* », iar de-aici trecerea la « *werfen* », « *abwerfen* », etc., este mai greu de explicat.

Nu a fost admisă de toți nici etimologia propusă de regretatul E. Herzog, < * *līquidare* din *līquidus*, -a, -um, în *Dacoromania*, I, p. 220—222, și V, 483—494. O admit W. Meyer-Lübke, *ZRPh*, XLIII, 230; S. Pușcaru, *Dacoromania*, V, 483. Rîdică obiecțiuni împotriva ei: G. Weigand, *Balkan-Archiv*, II, 260; Gamlscheg, *ZRPh*, XLII, 240; L. Spitzer, *Dacoromania*, IV, 645, §. u.; N. Drăganu, *Dacoromania*, VI, 293—297